

Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!

Ámen

Így szól ma hozzánk Isten igéje Pál apostolnak a korintusbeliekhez írott második levele 12. fejezetében, az 1-10 versekben:

Dicsekednem kell, habár nem használ; rátérek azért az Úr megjelenéseire és kinyilatkoztatásaira. Ismerek egy embert Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt elragadtatott a harmadik égit – hogy testben-e vagy testen kívül, nem tudom, csak Isten tudja. Én tudom, hogy az az ember – hogy testben-e vagy testen kívül, nem tudom, csak az Isten tudja – elragadtatott a paradicsomba, és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket ember el nem mondhat. Ezzel az emberrel dicsekszem, nem pedig önmagammal; hacsak az erőtlenségeimmel nem. Pedig ha dicsekedni akarnék, nem lennék esztelen, mert igazságot mondanék, de mérséklem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát, vagy amit tőlem hall, még a kinyilatkoztatások különleges nagysága miatt sem. Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam. Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. De ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem. Ezért Krisztusért örömmel telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban, mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.

Kedves Testvérek!

Hangsúlyosan kiemelném a fenti szakaszból a 7-9 verseket: „Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam. Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. De ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.“

Pál apostolnak védekeznie kell, méghozzá egy olyan gyülekezet előtt, amelyet ő alapított, ő vitte el hozzájuk az örömhírt. Mi pedig gyorsan ítélkezünk. Kikötőváros - mondjuk, és még csak cinkos összekacsintás sem kell hozzá, hogy mindenki tudja mire gondolunk. Hiszen azonnal felidéződik bennünk minden asszociáció a hamburgi Reeperbahn-nal vagy Amszterdam piroslámpás negyedével. Bűnös város, erkölcstelen emberek. Van is benne bizonyos igazság, bár sosem árt emlékezni rá, nagyon kevés forrás áll rendelkezésünkre. Kicsit olyan helyzetben vagyunk, mintha valami katasztrófa miatt minden adat elpusztulna a mi korunkból, csupán néhány Fradi drukker leírása maradna fenn a Dózsásokról, vagy éppen fordítva. Gondolom, mindenki belátja, a jövő kutatója ebből egészen torz képet festhetne csak.

Valójában a levélnek ebben a szakaszában Pál nem is általános erkölcsi kérdésekkel foglalkozik. Megdöbbenő módon nem az a probléma, hogy a korinthusiak nem hallják meg az örömhírt, hanem éppen ellenkezőleg, túl buzgók lesznek. Nyelveken szólnak, prófétálnak, szélsőséges misztikus élményeket keresnek, amit még erősítenek is bennük a hamis tanítók. Talán nem is volt elrugaszkodott a Fradis vagyok, Dózsás vagyok hasonlatom, amit még annyi hasonló szakadással ki lehetne egészíteni, hiszen Korinthusban is versengés indul, ki kihez tartozik, kinek ki a lelki atyja, mestere, guruja. Ide nekem az oroszánt is! Már nincs mérték, már nincs közösség, felpörögnek, sebesség, száguldás van. Miként a Neoton énekelte egykor: 220 fölött elhagyjuk a valóságot.

Ekkor írja Pál könnyek között, ő igazán dicsekedhetne, de az semmit nem használ. Sőt, egészen más példát állít a gyülekezet elé, saját fájdalmát, küzdelmét, gyengeségét: „tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam.“

Ne a nagy misztikus mélységeket keresd, ne hetvenkedj, ne hivalkodj, ne mondd a gyülekezet közösségében, hogy én nyelveken szólva közvetlenül Istennel társalgok, és különösen ne higgy a hamis tanítóknak, akik a Sátán szolgálói, de megpróbálják elcsábítani azokat, akik megtéveszthetők.

De hogyan ítéljük meg, mi igaz és mi hamis, mikor cselekszünk helyesen, mikor élünk bölcsen? Különösen abban a környezetben, amikor minden táplálja is a pörgést, a feltűnést, a sebességet. Nézegetem az elmúlt hét híreit. A pénteki újságban volt, hogy egy 19 éves fiatal 228 kilométer per óra sebességgel száguldott az A9-es autópályán. Őt könnyen megítéljük, miként azt a mérnök ismerősömet is, aki szakmája szókinccsével fejezve ki magát előzőtt beláthatatlan kanyarban, hegyi úton, mondván, kis epsilon a valószínűsége, hogy jöjjön szembe valaki. Ám, miközben őket elítéljük, az újság azt írja, a jelenlegi helyzetben kiürült autópályákon, aki mégis útra kel, szinte 100 százalékban túllépi a sebesség korlátozást. Ki 130-mal, ki 140-nel, ki ennél is többel repeszt.

És ott a másik, a misztikusságbeli gyorshajtás, ha szabad ezt a képzavart használnom. Évek óta jellemző a nagyobb városokra, ahol több gyülekezet is van, hogy megjelennek az élmény keresztyének, akik ide-oda vándorolnak igehirdetést hallgatni, melyik prédikátor stílusa tetszik nekik jobban. A jelenlegi helyzet még fel is erősíti ezt a lehetőséget, hiszen most éppen senkinek nincs a hagyományos értelemben vett saját gyülekezete, a világhálón meg szabadon válogathat földrajzi határok nélkül. Ennek, nincs értelme tagadni, hatása van ránk, teológus hallgatókra is, a minap futott végig az egyetemi csoportokban a kérés: „Gyorsan lájkoljátok a bejegyzésem, mert két debreceni teológusnak is több kedvelése van, mint nekem! Nehogy már Debrecen jobb legyen Pestnél!“ De nem akarok másra mutogatni, engem is gyakran elér kísértés, olvasási, reagálási számokban próbálom mérni az üzenetet - ami igaz esetben valójában nem is az enyém.

A szélső véglet mégis az az álszerény büszkélkedés, amit múlt héten mondott nekem valaki: „Annyiszor megtörtént, hogy valaki rosszat tett nekem, de ezek az emberek záros határidőben belül

mindig pórul jártak, pedig nem hiszem, hogy én olyan fontos volnék az Úristen szemében, hogy ráérjen azzal törődni, hogy megbosszulja az engem ért sérelmeket.“ Ami minden ízében téves. Mert Isten nem fog, nem is akar bosszút állni, de igenis fontos vagyok neki én is, ezért nekem jót akar. De ez a jó nem azonos azzal, hogy nekem jó, ami a másoknak rossz.

Ehhez a jóhoz azonban arra van szükség, hogy lefékezzünk, hogy megálljunk. Pál apostol is tövist kapott a testébe, mi is kapunk ilyen figyelmeztetést. Más kérdés, erre hogyan reagálunk. Van, hogy ilyen-olyan töviseinket nem figyelmeztetésként éljük meg, nem minket gyengítő, fékező erőként, hanem éppenséggel óvjuk, dédelgetjük, hogy ebből merítve erőt vádoljunk másokat, illetve mentsük fel magunkat, hivatkozzunk a körülményekre, vagy büszkélkedjünk, lám, mi annak ellenére is. Akár évtizedeken keresztül, egy életen át próbáljuk áztatni magunkat.

Az erő kultuszában nehezen érthető Pál tanítása, hogy nem a hangerős, nem a sebesség, nem a fizikai erő, nem a hatalom számít, hanem Jézus példája. Még abban is felfedezhetjük a finom, nem direkt, nem büszkélkedő utalást, hogy Jézushoz hasonlatosan Pál is háromszor kérte Istent, vétessék el tőle ez a tövis.

Mikor élünk bölcsen? Ha Jézuséi vagyunk, ha ő a mesterünk. De, csak akkor halljuk meg a hangját, ha lecsendesedünk, ahogy ezt sokszor énekeljük is istentiszteleteinken a 299. dicséret szavaival: Jézus hív, bár zúg, morajlik Életünk vad tengere. Halk hívása tisztán hallik: Jer, kövess, ó, jöjj ide! / Vedd a példát Andrástól, ki Hallva hívó szózatot, Hálóját se vonszolá ki: Érte mindent elhagyott / Jézus hív, hogy Őt imádjad, Megragad, hogy el ne ess, Mert kísért öntelt világod: Jöjj, Engem jobban szeress! /

Ha nehéz az élet terhe, Roskadozva hordom azt: Bús orcám Hozzá emelve, Jézusban lelek vigaszt./ Uram, hozzám légy kegyelmes, Tedd Tieddé szívemet, Hadd lehessen engedelmes, Néked élő gyermeked!

És Isten meghallgatja kérésünket, imáinkat, Isten válaszol nekünk. Merjünk mi is gyengék lenni. Hiszen nem kell annál nagyobb biztatás, hogy: „Elég neked az én kegyelmem“

Ámen